

1. Enactments credited to Rabbeinu Gershom (from Be'er haGolah Yoreh Deah 334:12 and Grossman pg. 134)

- Limitation of the right to delay prayer with a personal complaint
- Prohibition against the owner of a shul, who had lent it to the community, excluding his foe
- The right of someone who had lost an object, to compel the community to announce it
- The obligation of the minority to follow rules created by the majority of the town council
- The right of villagers to light candles in the city shul when they came to the city for Yom Kippur
- The obligation to pay pledges made during davening, in the community where the pledges were made
- The obligation of travellers to contribute to *matanot la'evyonim* in local communities
- Prohibition against leaving shul after davening begins, if only a minyan is present
- Prohibition against marrying two women
- Prohibition against divorcing a woman against her will
- Prohibition against reading a letter sent to someone else
- Prohibition against reminding *anusim* of their past

2. Rabbeinu Asher (13th-14th century Germany, Spain), Teshuvah 43:8

דוגמא לדבר חכם אחד היה בארצנו והיה שמו רבינו גרשום תיקן תקנות טובות בענין גירושין והיה בימי הגאונים ז"ל ותקנותיו וגזרותיו קבועות ותקועות כאלו נתנו מסיני בשביל שקבלום עליהם ומסרום לדור דור.

There was a sage in our land, named Rabbeinu Gershom, who enacted great enactments regarding divorce during the days of the Gaonim, and his enactments and decrees are established firmly as though given at Sinai, because people accepted them and conveyed them from generation to generation.

Polygamy

3. Rabbeinu Shemuel (17th century Poland), Beit Shemuel 1:21

הטעם מבואר בהג"מ דכתובות משום קטטה תיקון, ולא משום דררא דאיסורא.

The reason is explained in Hagahot Mordechai (Ketuvot); it was enacted due to strife, not because of any element of a prohibition.

4. Rabbi Yaakov Emden (18th century Germany), She'eilat Yaavetz 2:15

התירה התור' אותן לאיש הישראלי מפני שאסר' לו הזנות והנאוף, וגם אשתו אסור' לו בימים רבים של נדה וזבה ולידה, למען יוכל עמוד בהן. לפיכך לא לחנם התירתי תור'. וגם כדי להרבות זרע ישראל. ובדין שיאסרו האומות עליהן יותר מאחת שבלא"ה הם רבים וא"צ אלא לישב המדינה. ומהראוי ה' למנוע מלאסור ליהודי שתי נשים משום איסור ד"בחוקותיהם לא תלכו", רק משום שהוא בשב ואל תעשה וגם מחמת הסכנ' ליהודים השוכנים בין הערלים כשנושאים שתי נשים, הוצרך רגמ"ה לגזור איסור זה שלא מן הדין.

The Torah permitted [polygamy] for Jewish men because it prohibited promiscuity and adultery, and his wife is also prohibited to him for a long time due to niddah, zavah and birth, so this was to enable him to abide by these prohibitions. Therefore, it was not for nothing that the Torah permitted polygamy. Also, in order to increase Jewish children. And it was logical for the nations to prohibit for themselves to have more than one, since they are many anyway, and they only need [to maintain] civilization. It would [even] be appropriate not to prohibit for Jews to have two wives under the prohibition of "You shall not follow their statutes." But because this [ban] involves only inaction, and also due to danger to Jews who dwell among the uncircumcised ones when they marry two women, Rabbeinu Gershom needed to decree this prohibition, against the law.

5. Rabbi Yosef Karo/Rabbi Moshe Isserless (16th century Israel/Poland), Shulchan Aruch Even haEzer 1:10

רבינו גרשום החרימ על הנושא על אשתו... ולא פשטה תקנתו בכל הארצות. ולא החרימ אלא עד סוף האלף החמישי. הגה: ומ"מ בכל מדינות אלו התקנה והמנהג במקומו עומד, ואין נושאין שתי נשים...

Mechaber: Rabbeinu Gershom banned marrying an additional wife... and his ban did not spread in all lands. And he banned it only until the end of the fifth millennium [1240].

Rama: Still, in all of these lands this enactment and custom remains in place, and we do not marry two women...

6. Rabbi Chaim Shabbtai (16th century Greece), Torat Chaim 3:47

והוה ליה דמשתמש משל חבירו בלי ידיעתו... והוה ליה שואל שלא מדעת והוי גזלן.

He is using the other's property without his knowledge... this is like borrowing without consent. He is a thief.

7. Rabbi Yosef Chagiz (17th century Morocco), Halachot Ketanot 1:276

נראה שיש איסור לבקש ולחפש מסתוריו של חבירו ומה לי לא תלך רכיל לאחרים או לעצמו

It appears that one may not seek out another's secrets, and what would be the difference between gossip about others and about one's self?

8. Rambam (12th century Egypt), Mishneh Torah, Hilchot Deiot 7:5

ואם נאמרו דברים אלו בפני שלשה כבר נשמע הדבר ונודע, ואם סיפר הדבר אחד מן השלשה פעם אחרת אין בו משום לשון הרע, והוא שלא יתכוין להעביר הקול ולגלותו יותר.

If the statement is said before three [people], the matter is already heard and known, and if one of the three re-tells it there is no issue of harmful speech. This assumes he does not intend to communicate the matter and reveal it further.

9. Rabbi Yaakov Avraham Cohen (21st century Israel), Emek Mishpat 3:26:4

ויש להוסיף דעוברים בכך גם על חרם דרבינו גרשום הידוע

One should add that this violates the well-known ban of Rabbeinu Gershom.

10. Rabbi Yehudah HaChasid, Sefer Chasidim 704

יש שנהרג על קידוש השם ויש צדיקים שאין נהרגין אלא מתים בידי שמים על מטותיהם ואילו היו בשעת השמד היו נהרגין ולמה יפסידו, אלא שפוחתין להם מן השכר כנגד טובת הנאה שחפצים שלא לבוא לידי כך כדי שיחיו ויולידו בנים ואותם הנהרגים עודפים עליהם שכר כנגד הנאת העוה"ז שלא קבלו

Some people are killed to honor Gd's Name, and some righteous people are not killed, but rather they die at Gd's Hand upon their beds. Had they been in a *shmad* situation, they would have been killed; why should they lose out? Their reward is only reduced by the benefit they received in fulfillment of their desire not to enter such a situation, but to live and bear children. Those who are killed receive greater reward, for the benefit they did not receive in this world.

11. Rashi, Responsum 70

תשובת רבינו שלמה: מן המשפחות המתגרות זו בזו בחירופים וגנאים, ונשמע לקהל קבלון וגזרו עליהם שלא ירגילו בכך. וקפצה אחת ונשבעה קודם גזירת הקהל שלא יקבלו עליהם הגזירה ולא חדלו מחירופיהם. וקפץ אחר והזכיר [לו] שנטמע בימי השמד. ועמד אחד מהם ואמר לזה, הס מהזכיר שהרי נגזר על כך, ולא הזכיר לו מי גזר עליה. ועכשיו נודע שרבינו גרשם גזר שכל המזכיר זה יהא בנידוי.

The families were quarreling with scorn and insults, and the community heard them and decreed that they not accustom themselves to do this. One of them jumped up and swore that his family would not accept the decree, and they did not cease their scorn. The other jumped up and reminded him that he had assimilated during the time of *shmad*. Another arose and said, "You cannot mention that, for it has been decreed!" without mentioning who had issued the decree. It is now known that Rabbeinu Gershom decreed that one who mentions such a thing should be excommunicated.